

Den følgende Morgen gjorde Per endelig Alvor af at ty til det lille Opbyggelsesbibliotek, hvormed Hofjægermesterinden havde forsynet hans Værelse. Han tog en af Pastor Blombergs Prækensamlinger, „Vejen til Gud“; og skønt Vejret var blæsende, vilde han ikke blive inde men gik med Bogen op til Skoven. Her lagde han sig paa sin Yndlingsplads lige under Hegnet, saaledes at han fik Skoven i Ryggen til Læ, medens han foran sig havde fri Udsigt over Aaen og Engene til de kratklædte Skrænter paa den anden Side.

Det var Omgivelser, der just passede til den Læsning, han nu begyndte paa. Der var i Pastor Blombergs Forkyndelse ikke saa lidt, der mindede om et saadant dansk Englandskab i køligt Sommervejr: høj Luft, blaa Himmel, solbeskinnede Skyer, megen Fuglesang, hist og her et Kalvebrøl, overalt den frodigste Grønhed, bløde Linjer, frie Udsyn — og en ensformig, flad Horisont. Pastor Blomberg benyttede som Prædikant virtuosmæssigt et poetisk og folkeligt Sprog. Han tilhørte i saa Henseende ganske den kirkelige Retning, der var baaret til Verden af den grundtvigske Salmesang, og som aldrig tabte Præget af sin digteriske Oprindelse.

Det var dog ikke Fremstillingsmaaden, der særlig fængslede Per. For Billedtalens Fortryllelse havde hans Udvikling i Matematikens og Naturvidenskabernes Skole gjort ham saa temmelig uimodtagelig. Det var stadig Beviset, han søgte bag de mange smukke Ord; det var Tanken, han forfulgte for at naa til Klarhed over Livets store Mysterium, der var begyndt at blive indtil Fortvivlelse dunkelt for ham.

Allerede hans Samtaler med Pastor Blomberg havde givet ham en Forestilling om dennes Kristendom, som var saa ulig den, hvori han selv var bleven opdraget. Først nu gik det dog rigtig op for ham, hvor langt man selv i kirkelige Krese var kommen bort fra Fortidens skumle Rettroenhed med dens Brændemærkning af Kødet, dens Korsfæstelse af Forstanden, med den hele middelalderlige Sjæletortur, som kun en Taagedrøm om Paradisets Herligheder søgte at forsøde. Her var intet, der skræmmede Tanken eller oprørte Følelsen, intet, der blev borte i Spekulationens Skyer eller fortonede i Anelsernes Taager. Her var frem for alt ingen Modsigelser at overvinde. Tilværelsens Mysterium udfoldede sig her i den enfoldigste Klarhed. Alt syntes her saa lige til, næsten selvfølgelig, og desuden paa en helt vidunderlig Maade praktisk tilpasset